

#МістаГероїв - це люди, їх подвиги, сміливість та патріотизм

03 Квітня 2023

Тема: [Події](#)

[#МістаГероїв](#) - це люди, їх подвиги, сміливість та патріотизм. Це ті, завдяки кому рік тому вдалося вигнати окупантів з Півночі і врятувати багатьох людей. І ті, хто робить подвиги щодня.

Їх історії мають бути почутими. Тримайте першу з Київщини.

Про це повідомив у своєму телеграм-каналі керівник Офісу Президента України Андрій Єрмак.

Семиволос Леонід Миколайович, 1969 року народження - водій шкільного автобуса ОЗО «Гребінківський лицей» Гребінківської селищної ради.

Він брав участь в евакуації людей з м. Ірпінь, смт. Макарів, м. Гостомель, с. Романівка, м. Буча, смт. Немішаєве, смт.Ворзель, смт. Борова, с. Шевченкове, с. Богданівка, смт. Велика Димерка, м. Чернігів.

Усього водій на своєму шкільному автобусі евакуював понад 950 людей. Врятував їм життя тоді. Далі - його історія.

Перша евакуація була 5 березня. До нас, водіїв, звернулися, що треба рятувати наших людей. Ніхто не відмовився. Не буду приховувати, страх був. Пам'ятаю, як на блокпосту російський військовослужбовець зібрав у всіх телефони, поклав у пакет та розстріляв його з автомату. Такий от перший контакт із загарбниками.

По дорозі бачили покинуті автівки, речі людей... це було дуже моторошно.

Намагалися вивезти якомога більше людей, першочергово жінок і дітей.

Найбільше запам'яталася Буча. Ми їхали колоною, і в цей час за 30 метрів від нас російський танк стріляв по багатоповерхівці. По нам летіла цегла й інші залишки від будинку. Автобусам попробивало колеса. Росіяни були найжорстокіші до нас саме в Бучі. Уся дорога засипана уламками, залізом. І ти розумієш – проб'єш колеса і вже нікуди не доїдеш. Трохи відхилився від маршруту – і тебе оточують їхні БТри, солдати. На тебе наводять кулемети, автомати. У нас на очах вони захопили в полон працівника ДСНС...

Садити людей по максимуму. У Гостомелі було стільки людей, що не всі помістилися в автобуси. І вони йшли за нами пішки. Не пам'ятаю, який в Бучі є інститут, з нього вийшов чоловік і говорить: «Люди добрі, залишайтеся тут на ніч, бо не випустять нікого, якщо не встигнуть автобуси проїхати блокпост до п'ятої години». Люди там лишилися, ми їх забрали наступного дня.

Але найважче було вивозити людей із Чернігова. Усі дороги були заміновані, ми їхали полями, добиралися по багнюці. Боялися, щоб дощу не було, бо тоді не доїхали. А нас там люди чекали. Із Чернігова вивозили разів 4. Востаннє – 21 березня. Приїхали пізно ввечері, голодні, холодні. Максимальна увага була до дороги. 380 кілометрів бездоріжжям. У місті не було ні світла, ні води, ні газу. Нічого. Соляри назад вже майже не було. Дякуємо поліції – хто каністру, хто пів каністри, але нас заправили. А вивозили ми людей із лікарні, тих, хто хворіє на нирки. В моєму автобусі було чоловік 4-5 зовсім неходячих. Люди в кріслах колісних, хворі. І ми потрапили під обстріл. Розумію, що для росіян поняття гуманітарного коридору і не було. Єдиний можливий в'їзд для

евакуації був через міст над Десною, з боку Куликівки. Він був вже пошкоджений, але проїзний. Автобуси їхали обережно, між пробитих наскрізь дірок у переправі, але й швидко, щоб встигнути між обстрілами.

Тільки вискочили з мосту, і його росіяни доби́ли. Один автобус після такого просто заглох посеред дороги. Розсадили людей по інших, нікого не покинули, а автобус кинули.

Увесь шлях туди й назад евакуація проходила між розірваних і нерозірваних снарядів, вони стирчали з-під землі просто біля дороги.

Багато евакуацій було.

Україна - це країна сміливих людей.